

beredskap i Ak-supe, men kommo under färden aldrig till användning. De fattiga lantmän som kommit in till Kontje och de av kriget utsugna köpmännen voro tacksamma över att äntligen ha funnit kunder, vilka betalade hederligt för alla de varor de köpte. Besättningskarlarna, våra "sutji", som hade fem silverdollar i månaden och allting fritt, fingo en månadslön i förskott för sina familjers underhåll. I sista ögonblicket befanns att vi hade en man för litet, och en elfte "sutji", Apak från Kontje, blev därför anställd.

Först sent på kvällen började det glesna i de skåde-lystnas led och äntligen kunde vi dra oss tillbaka till våra tält och till nattens vila.

Vårt hopp att få bryta upp i skaplig tid följande morgon gäckades, ty ännu återstodo otaliga småbestyr, man skaffade halmmattor och stänger till solskydd över Hummel, Chen och mig på våra farkoster, våra roddare kommo dragande med sitt enskilda bagage, som stuvades på en åt dem upplåten dubbelkanot och slutligen satt Chen på strandbrinkens krön och betalade ut kinesiska pappersliang (35 på en silverdollar) åt våra leverantörer.

Först när solen fullbordat det mesta av sin dag, den 5 april 1934, var allting stuvat och fastsurrat ombord, och beväpnade med sina åror intogo roddarna sina platser. Hela den lilla stadens befolkning med amban i spetsen stod tåligt i timal på stranden och väntade på att få bevittna vår avfärd till trakter dit strömmen skulle föra oss och dit ännu ingen människa framträngt. Något sådant hade ingen av dem skådat i sitt